

Sygn. akt II CSK 644/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku E. M.
przy uczestnictwie K. W.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 27 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 10 kwietnia 2013 r.

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika postępowania kwotę 1817 (tysiąc osiemset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawczyni E. M. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 10 kwietnia 2013 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Brak podstaw do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, co ma miejsce wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Uzasadnienie wniosku nie zawiera przekonującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia. Należy bowiem podkreślić, że wobec niezachowania przez darczyńców wymaganej formy (art. 890 § 1 k.c.) ustalenie treści umowy darowizny i dokonanie jej wykładni według zasad przewidzianych w art. 65 k.c., w szczególności komu ona miała przyspaść, musiało być dokonane na podstawie analizy całokształtu okoliczności towarzyszących jej

wykonaniu. Samo fizyczne przekazanie środków pieniężnych wnioskodawczyni przez jej rodziców było tylko jednym z elementem, który należało uwzględnić dla ustalenia rzeczywistej woli darczyńców. Z tych względów nie miało także znaczenia dla rozstrzygnięcia o zasadności skargi kasacyjnej sformułowane w niej zagadnienie prawne. Niedochowanie przez darczyńców wymagań formalnych dotyczących złożenia oświadczenia woli o darowiznie było bowiem tylko jednym z czynników, które brały pod uwagę Sądy *meriti*, dokonując ustaleń treści umowy darowizny i jej wykładni.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Na wniosek uczestniczki zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. oraz przepisów § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2, § 6ª ust. 1 pkt 10 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).